

“ น้องไอดิน “ เด็กชายขวัญใจ

เรื่องที่จะเล่าเป็นเหตุการณ์ที่น่าจดจำของบุคลากรในห้องคลอด ตลอดระยะเวลา 3 เดือน 21 วัน ที่มีความทรงจำมากมายเกิดขึ้นกับทารกน้อยคนนี้ จึงเป็นที่มาที่ทำให้เกิดเรื่องเล่าในหัวข้อ การบริการด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์ ในชื่อเรื่อง **“เด็กชายขวัญใจ น้องไอดิน”**

ในเย็นวันที่ 16 สิงหาคม พุทธศักราช 2566 ในขณะที่ดิฉันกำลังออกไปทานข้าวเย็น มีสายโทรศัพท์จากเพื่อนพยาบาลที่กำลังขึ้นเวรป่วยที่ห้องคลอดโทรมา วานให้ช่วยซื้อของทารกแรกเกิดไปให้ที่เวิร์ด ในใจตอนนั้นคิดว่าน่าจะเป็นญาติเจ้าหน้าที่มาคลอดที่โรงพยาบาล หลังจากซื้อของเสร็จจึงเดินทางกลับมาที่ห้องคลอดเพื่อจะเอาของที่ซื้อไว้มาให้เพื่อน เมื่อมาถึงห้องคลอดจึงเห็นเพื่อนอุ้มทารกที่เพิ่งคลอดออกมา เป็นทารกหน้าตาจิ้มลิ้ม ผิวเข้มเล็กน้อย กำลังหลับอยู่ในอกของพยาบาล แต่ทารกนั้นไม่มีถุงมือถุงเท้าใส่ แต่มีผ้าก๊อสปั่นที่มือและเท้า ถูกห่อด้วยผ้าห่อตัวของห้องคลอดเพื่อรักษาความอบอุ่นให้แก่ทารกน้อย ภาพที่เห็นทั้งน่าเอ็นดูและสงสารในเวลาเดียวกัน ญาติที่พาคนไข้มาคลอดในวันนั้นเป็นคุณแม่ซี ซึ่งทำให้ประวัติว่า มารดาที่มาคลอดมีอาการป่วยทางจิต มีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร เดินทางมาจังหวัดอุบลฯเพื่อตามหาสามี ไม่รู้จะไปตามหาที่ไหนไม่มีที่ไปจึงได้เข้ามาอาศัยอยู่ในวัดใกล้ ๆ โรงพยาบาลนี้ ตอนมาถึงหญิงคนนี้ท้องโตมากแล้วคุณแม่ซีจึงพามาฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลโรงพยาบาล ๕๐ พรรษา ฯ และพามาฝากครรภ์จนกระทั่งคลอด หลังคลอดพยาบาลได้นำทารกน้อยมาอยู่กับมารดาเพื่อให้มารดาดูแล บางครั้งก็ให้คุณม บางครั้งก็หงุดหงิด บอกให้เอาลูกออกไป วันต่อมาเริ่มมีอาการหูแว่ว เริ่มพูดคนเดียว และมีอาการฉุนเฉียวเป็นบางครั้ง สูดิแพทย์จึงได้ consult จิตแพทย์ให้มาดูแลเสริมร่วมกัน โดยจิตแพทย์สั่งให้ยาในการระงับอาการทางจิตเวช ในแต่ละวันพยาบาลจะเป็นคนดูแลทารกน้อยและคอยเฝ้าระวังพฤติกรรมก้าวร้าวเกรงว่ามารดาจะทำร้ายลูก แต่ก็ได้พยายามให้มารดาได้มีโอกาสโอบกอด ให้นมและดูแลทารกในช่วงที่อาการปกติ ต่อมาในช่วง 2-3 วันหลังคลอดมารดาเริ่มมีอาการทางจิตเวชมากขึ้น มีอารมณ์ฉุนเฉียวกับทารกน้อยบ่อยขึ้น จิตแพทย์จึงมีความเห็นว่าต้องส่งต่อมารดาไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ ทุกคนที่ขึ้นเวรในวันนั้นต่างมองหน้ากันด้วยสายตาที่สงสัย แล้วเกิดคำถามขึ้นมาว่า “แล้วลูกละ ใครจะเลี้ยง ?” ซึ่งก่อนที่จะทำการส่งต่อมารดาไปโรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ คนไข้ได้พูดกับพยาบาลด้วยสีหน้าเศร้าหมองว่า

คนไข้ : “คุณหมอ ใครจะเลี้ยงน้องไอดินคะ”

พยาบาล : น้องไอดินหรือคุณแม่ ซื่อน้องไข้ไหมคะ

คนไข้ : ใช่ค่ะ ใครจะเลี้ยงลูกหนู หนูอยู่นี้กับลูกได้ไหมคะคุณหมอ

พยาบาล : คุณแม่ไม่ต้องห่วงน้องนะคะ เดี่ยวพยาบาลจะเป็นคนดูแลน้องไอดินให้เอง ถ้าหากคุณแม่มีอาการดีขึ้นสามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ดีแล้ว ค่อยกลับมาหาน้องที่ห้องคลอดนะคะ น้องจะอยู่ที่นี้ พยาบาลจะดูแลน้องเป็นอย่างดีค่ะ

คนไข้ : คุณพยาบาลดูแลลูกให้หนูด้วยนะคะ

พยาบาล : ได้เลยคะ คุณแม่ไม่ต้องห่วงนะคะ

หลังจากวันที่แม่ของน้องไอดิน ได้ถูกส่งตัวไปที่โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ หน้าที่ในการดูแลน้องไอดินจึงตกเป็นของบุคลากรในห้องคลอด ซึ่งทุกคนในห้องคลอดรวมถึงตัวดิฉันเอง มีความกังวลเป็นอย่างสูงว่าจะเลี้ยงลูกและดูแลคนไข้ที่มาคลอดได้อย่างไร เพราะทุกคนในห้องคลอดราว 80 % ยังไม่เคยผ่านการมีลูกมีครอบครัว ถึงจะผ่านการเรียนในการดูแลทารกแรกเกิด แต่ในครั้งนี้นักทุกคนจะต้องกลายเป็นแม่เต็ม 100 % ในการดูแลเด็กทารกคนหนึ่งช่วยกัน ในช่วงเดือนแรกของการดูแลน้องไอดินทุกคนค่อนข้างวิตกกังวล ไม่ว่าจะเป็นการจัดการเรื่องการแจ้งเกิด การติดต่อญาติ ซึ่งช่วงแรกที่มารดาพักอยู่ที่ห้องคลอดไม่สามารถติดต่อญาติที่กรุงเทพฯได้เลย ได้พยายามติดต่อหลายครั้ง จนกระทั่งวันหนึ่งเราสามารถติดต่อญาติได้ แต่คำตอบที่ได้รับคือ ทางครอบครัวแม่ของน้องไอดิน ไม่สามารถเดินทางมารับน้องไปดูแลได้ ครอบครัวมีฐานะยากจนหาเช้ากินค่ำ จึงขอมอบอำนาจในการดูแลน้องไอดินทั้งหมดให้กับห้องคลอด ต่อมาจึงได้ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานสังคมสงเคราะห์และกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เข้ามาช่วยเหลือ และประเมินความสามารถในการเลี้ยงดูบุตรของแม่น้องไอดิน รวมถึงองค์กรเอกชน “บ้านแสงสว่าง” ที่ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี จากภาวะความเจ็บป่วยทางจิต จึงถูกลงความเห็นว่าเป็นแม่ของน้องไอดิน

เป็นผู้ไม่มีความสามารถเลี้ยงดูน้องไอดินได้ ดังนั้นจำเป็นต้องหาหน่วยงานที่จะรับเลี้ยงดูน้องไอดินต่อไป ซึ่งขั้นตอนดังกล่าวอาจต้องใช้เวลาหลายเดือน และอีกเหตุผลหนึ่งก็คือ สถานรับเลี้ยงเด็กมีข้อกำหนดไว้ว่า จะสามารถรับได้เมื่อเด็กมีอายุครบ 3 เดือนขึ้นไป ให้เด็กได้รับวัคซีนและแข็งแรงพอประมาณก่อน ในช่วงเวลาที่น้องไอดินอยู่ที่ห้องคลอดทุกคนได้ช่วยกันดูแลน้องเป็นอย่างดี จากวันแรกที่กังวลว่าจะเลี้ยงดูอย่างไร ทั้งจะต้องทำงานดูแลมารดาคลอดมารดาหลังคลอด และยังคงต้องมาเลี้ยงเด็กอีก เหตุการณ์กลับกลายเป็นว่าทุกคนรักและผูกพันกับน้องไอดินมากขึ้นเรื่อย ๆ มีผู้ใหญ่ใจดีทั้งในโรงพยาบาล และนอกโรงพยาบาลคอยแวะเวียนมาแสดงความรักความเอ็นดูให้น้องไอดินอยู่เสมอ จากเด็กที่เกิดจากความไม่พร้อมในวันนั้น กลายเป็นขวัญใจและเป็นที่รักของคนทั้งโรงพยาบาล มีหลายหน่วยงานในโรงพยาบาลขออาสาพาน้องไปช่วยเลี้ยงในขณะที่ขึ้นเวร จนกระทั่งเวลาผ่านไปนาน 3 เดือน และ 21 วัน จึงได้รับการติดต่อกลับจาก “สหทัยมูลนิธิ” ขอรับอุปการะน้องไอดินและทำหน้าที่หาครอบครัวบุญธรรมให้ แม่นมทุกคนต่างดีใจ แอบคิดไปไกลถึงขนาดที่ว่าน้องจะได้ครอบครัวใหม่ที่อบอุ่นและยังมีโอกาสที่จะได้ไปอยู่กับครอบครัวบุญธรรมที่ต่างประเทศอีกด้วย ... ไอดินจะจดจำและคิดถึงแม่นมได้หรือเปล่าหนอ และภารกิจสุดท้ายของเราคือ การพาน้องไอดินไปส่งยังสหทัยมูลนิธิ ที่กรุงเทพมหานคร และกำหนดการนำส่งน้องไอดินก็มาถึง ทางมูลนิธิแจ้งมาว่า จะต้องพาน้องไอดินมาส่งให้มูลนิธิ ในวันที่ 6 ธันวาคม 2566 ซึ่งเป็นหมายกำหนดการที่กระชั้นมาก

อีกเพียง 4 - 5 วัน ก็จะถึงวันพาน้องไอดินเดินทางไปส่งยังสหทัยมูลนิธิแล้ว ความรู้สึกของแม่นมที่ห้องคลอดในช่วงเวลานั้นดูเศร้าและเหงาผิดปกติไปจากทุกๆวันในขณะที่ทำงาน แม่นมก็ผลัดกันอุ้มน้องแทบจะไม่ได้วางน้องเลย ก่อนพาน้องนอนก็ต้องเล่านิทานให้น้องฟังหรือบางครั้งก็เปิดเพลงให้ฟังจนน้องหลับไป บางคนถึงกับแอบขอเอาน้องไปนอนกอดที่บ้าน มาขึ้นเวรเช้าจึงค่อยพาน้องกลับมาห้องคลอด นี่แหละคือความรักความผูกพันที่ทารกน้อย...น้องไอดิน....คนนี้ทำให้เกิดขึ้นกับหัวใจของแม่นมทุกคนที่ได้ดูแลน้อง ไม่ใช่การดูแลตามหน้าที่แต่ทุกคนเต็มใจที่จะเลี้ยงดูเป็นอย่างดี จากคนไข้ที่มาคลอดที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ได้มอบทารกตัวน้อยคนหนึ่งไว้ให้ เปรียบตั้งเป็นของขวัญที่ฟ้าประทานให้ทุกคนได้กลายเป็นแม่ และซึ่งใจกับคำว่าแม่มากยิ่งขึ้นในทุกๆ วัน ซึ่งส่วนมากเป็นแม่นมวัยใสยังไม่เคยผ่านการมีลูกมีครอบครัวมาก่อนเลย ท้ายที่สุดน้องไอดินก็ได้เข้าไปสู่อ้อมอกของครอบครัวใหม่ ที่มีชื่อว่า “สหทัยมูลนิธิ” ที่รับอุปการะเลี้ยงดูน้องเพื่อรอครอบครัวบุญธรรมมาขอรับเลี้ยงดูน้องต่อไป ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการดูแลน้องไอดินในวันนั้น เด็กทุกคนไม่สามารถเลือกเกิดได้ แต่สิ่งที่จะทำให้เด็กทุกคนที่เกิดมาแล้วรู้สึก ว่าตัวเองโชคดีนั้น ดิฉันเชื่อว่า การได้เกิดมาพบกับครอบครัวที่ดี เหมือนกับที่น้องไอดินได้เกิดมาพบกับบุคลากรในโรงพยาบาล ๕๐ พรรษา มหาวชิราลงกรณ ที่ช่วยกันดูแลน้องไอดินอย่างดีที่สุด ภาวนาขอให้น้องได้เจอกับครอบครัวที่ดี ชดเชยความรักความอบอุ่นที่แม่แท้ ๆ ไม่สามารถให้กับน้องได้ โตขึ้นกลับมาเยี่ยมแม่บ้างนะ ... ที่นี้ยังมีความรัก ความทรงจำดี ๆ สำหรับน้องไอดินเสมอ

....ด้วยรักจากหัวใจ.....แม่ห้องคลอด

นางลัดดาวัลย์ หนองคู

พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ